L'atac feixista a l'Ajuntament de Sant Cugat

El 6 de novembre passat, a les vuit del vespre, es van concentrar diverses persones d'ideologia nacionalista espanyola davant l'Ajuntament de Sant Cugat amb càntics casposos, consignes totalitàries i portant a terme actes de vandalisme contra el consistori tot insultant els periodistes i impedint que poguessin desenvolupar la seva tasca.

Òbviament, aquest comportament no constitueix cap sorpresa. Tothom sap que els aplecs nacionalistes espanyols tenen la violència com a tret idiosincràtic. Això no vol pas dir que tots els concentrats, que amb prou feines arribaven a cinc-cents, fossin violents. Tots no n'eren, cal dir-ho. Álvaro Benejam, del PP, per exemple, va qualificar d''indesitjables' els violents davant els micròfons de Cugat.cat. Però no és a posteriori que hom s'ha de desmarcar dels indesitjables, sinó quan aquests estan actuant en les teves pròpies files. I s'ha de fer parant-los els peus. És prou sabut que en aquests casos, per aturar la violència, no hi ha res més efectiu que la reprovació feta per la resta de concentrats, cosa que aquell dia no va succeir. Tot al contrari. Hi havia molta complaença davant el llançament d'ous i l'arrencada de la pancarta del balcó consistorial, que deia 'Llibertat presos polítics. Democràcia'.

La pancarta va ser arrencada i esquinçada davant la passivitat de la policia local i dels Mossos d'Esquadra. Una passivitat que, com és lògic, va donar ales als feixistes. Ara, per tant, l'Ajuntament té dues alternatives: una, restituir la pancarta per poder complir la promesa del Manifest que va llegir a la plaça de la Vila, el 2 de novembre, en què es deia que 'no la retirarem fins que els presos polítics estiguin en llibertat'; o dues, no fer aquesta restitució i acceptar l'acció dels feixistes. Aquesta última, tanmateix, equivaldria a dir-los: 'Teniu carta blanca per violentar el consistori sempre que vulgueu'.

No cal tenir gaire memòria històrica per saber que la cantarella del nacionalisme espanyol segons la qual 'a Espanya no hi ha presos polítics', és exactament la mateixa que la del franquisme. Els dictadors no reconeixen mai que empresonen persones per gosar tenir idees desafectes a les seves lleis totalitàries. L'excusa sempre és la 'llei', com si llei i democràcia, o llei i justícia, fossin el mateix. Una llei com l'espanyola, que impedeix que el poble català pugui viure en llibertat, és una llei dictatorial. Malament rai, quan el supremacisme esdevé llei!

D'altra banda, cal dir als concentrats a Sant Cugat -la majoria eren ultres vinguts d'altres municipis per fer embalum- que mirin de dissimular una mica més els seus principis absolutistes quan afirmen que no se senten representats pels valors expressats en la pancarta del balcó consistorial. Si tinguessin cultura democràtica, el primer que haurien de fer és comptar vots. Els demòcrates dirimeixen la seva força a les urnes, i tot seguit compten els vots. Ja sé que deu ser dur per a alguns que el nacionalisme espanyol perdi sempre a Sant Cugat, però de cap manera no es pot admetre que allò que els vots li neguen pretengui aconseguir-ho amb ous. Són els vots, no pas els ous, els que diuen que la majoria de santcugatencs exigim la llibertat dels presos polítics. Esperem, doncs, que l'Ajuntament, com ja ha informat, restituirà aviat la pancarta per tal de transmetre un missatge ferm i clar a aquesta gent tan ufana i tan superba. No fer-ho significaria legitimar la seva violència i empènyer-los a dur a terme més accions. Com més cedim, més es creixen; la seva fúria s'alimenta de la nostra indolència.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/132007.html

Copyright 2024 Cugat.cat